

at udelade Udkastets § 10 eller ialfald at modificere denne Bestemmelse saaledes, at Husogaards-Bøndernes Ret til om Vinteren at drive Faarene ind paa Trøerne skal bortfalde ved indtrædende Fæsteledighed paa bemeldte Gaard.

I den af Thinget derefter over Sagen afgivne Betænkning har Samme eenstemmig andraget paa, at Lovudkastet maa forblive uforandret, hvad §§ 2, 5, 6 og 9 angaaer, samt med 16 Stemmer imod 2, at § 10 ligeledes uforandret maa blive optaget i den eventuelle Lov, dog at der til samme knyttes følgende Bestemmelse: „dog kan Vinterfredningen af enkelte Trøer afløses ved frivillig Overenskomst mellem Trøens Gjer og vedkommende Fæstere.“ Til Støtte for denne sidste Indstilling har Lagthinget anført, at medens det øiensynligt vil være til Skade for Faareholdet, hvis Vintergræsning paa Indmarken for Faarene bortfalder, savner Man en paa Erfaring grundet Formening om den Fordeel, som vil kunne vindes ved Trøernes Vinterfredning og hensigtsmæssigere Benyttelse, vil kunne opveie det ommeldte Tab, og da det nu anses for ønskeligt, at der kunde blive anstillede Forsøg i bemeldte Henseende, har Thinget troet at bane Veien hertil ved den ovenanførte til § 10 foreslaaede Tilføining. Til denne Udtalelse af Lagthinget har Amtmanden over Færøerne ganske sluttet sig, hvorhos han har bemærket, at en Bestemmelse om, at Vintergræsningen paa Trøerne bortfalder ved indtrædende Fæsteledighed, rimeligviis vil medføre, at der ikke vil blive indrømmet nogen af de eventuelle Trøiere Vinterfredning for deres Trøer, saalænge de nuværende Fæstere paa Husogaard beholde Fæstet, hvilket efter Naturens Orden endnu vil kunne være i mange Aar, da begge Fæstterne ere unge Mænd, medens derimod Optagelsen af den til § 10 foreslaaede Tilføining antages at ville medføre, at Fæstterne, allerede før Fæsteledighed indtræder, ville træffe Overenskomst med enkelte Trøiere, om Trøernes Vinterfredning paa billige Vilkaar.

Man maa nu vel ansee det for ønskeligt, at de i Lagthingets Betænkning omhandlede Forsøg blive foretagne, men da en Bestemmelse,

som den foreslaaede, idet den angaaer et Kontraktforhold, ikke egner sig til at optages i Loven, har Man anset det for rettest at bibeholde § 10 uforandret.

Motiverne til det Rigsdagen i forrige Session forelagte Lovudkast ere saaledes lydende:

Ved Byen Thorshavn paa Færøerne findes endeel Jordstykker eller saakaldte Trøer, der i sin Tid i Medhold af Forordningen af 21de Mai 1777 ere bleve indtagne fra den Staten tilhørende Fæstegaard Husogaards Hauge og derefter af Byens Indvaanere indhegnede og opdyrkede.

Ifølge de mellem Opdyrkerne af bemeldte Trøer og Fæstterne paa Husogaard indgaaede deels mundtlige deels skriftlige Foreninger, af hvilke nogle enkelte ere bleve forsynede med Amtets Approbation, skulde hine ikkun have Nytten og Brugen af Trøerne for deres og Husruers Levetid, imod at svare en aarlig Leie til Fæstterne paa Husogaard, hvorimod Trøerne efter den Tid skulde falde tilbage til Husogaarden imod en billig Godtgjørelse for de opførte Indhegninger.

For imidlertid at sikke Thorshavns Indbyggere i Fremtiden Brugen af disse Trøer, der ere af stor Vigtighed for dem, da der ingen Jorder hore til Byen, blev det ved allerhøieste Resolution af 30te Marts 1831 bestemt, at disse Trøer skulde ved indtrædende Fæsteledighed aldeles adskilles fra Husogaarden og overdrages Brugerne i sædvanligt Fæste imod en passende aarlig Afgift til Jordebogskassen, dog paa Vilkaar, at Leilandingene paa de Gaarde, hvorunder disse Jorder oprindelig have hørt, forbeholdes Ret til at græse deres Faar sammesteds om Vinteren, samt, forsaavidt Gaardene, ved at fratages de omhandlede Jorder, kunne antages at blive forringede, erholde et passende Afslag i deres Jordebogsafgifter.

I Henhold til denne allerhøieste Resolution er der derefter, da de tvende Gaarde, hvoraf Fæstegaarden Husogaard bestaaer, i Aarene 1851 og 1858 bleve fæsteledige, ved Udstedelsen af Fæstebrevene til de nye Fæstere taget fornødent Forbehold med Hensyn til de omtalte Trøer,